

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (pierwsza izba)
z dnia 27 września 2005 r. *

W sprawie T-123/04

Cargo Partner AG, z siedzibą w Fischamend (Austria), reprezentowana przez
adwokata M. Wolnera,

strona skarżąca,

przeciwko

**Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe
i wzory) (OHIM)**, reprezentowanemu przez G. Schneidera, działającego
w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

* Język postępowania: niemiecki.

mającej za przedmiot skargę na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 stycznia 2004 r. (sprawa R 346/2003-1) w sprawie rejestracji słownego oznaczenia CARGO PARTNER jako wspólnotowego znaku towarowego,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (pierwsza izba),

w składzie: J.D. Cooke, prezes, R. García-Valdecasas i V. Trstenjak, sędziowie,

sekretarz: J. Plingers, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 31 marca 2004 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez OHIM w sekretariacie Sądu w dniu 9 lipca 2004 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 marca 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 14 maja 2002 r. Cargo Partner AG, na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1) z późniejszymi zmianami, złożyła w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego.
- 2 Znak, o którego rejestrację wniesiono, to słowne oznaczenie CARGO PARTNER.
- 3 Usługi objęte wnioskiem o rejestrację należą do klas 36 i 39 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego i zmienionego, i odpowiadają następującemu opisowi:
  - klasa 36: „ubezpieczenia”;
  - klasa 39: „transport; pakowanie i składowanie towarów; organizowanie podróży”.

- 4 Decyzją z dnia 19 marca 2003 r. ekspert, na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94, odrzucił wnioski o rejestrację dla usług transportu, pakowania i składowania towarów, ujętych w klasie 39, z uwagi na brak charakteru odróżniającego i opisowy charakter omawianego oznaczenia słownego.

- 5 W dniu 19 maja 2003 r. skarżąca, na podstawie art. 57–62 rozporządzenia nr 40/94, wniosła do OHIM odwołanie od decyzji eksperta w części dotyczącej odmowy rejestracji znaku towarowego dla usług wspomnianych powyżej w pkt 3.

- 6 Decyzją z dnia 26 stycznia 2004 r., wydaną w sprawie R 346/2003-1 (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Pierwsza Izba Odwoławcza OHIM nie uwzględniła odwołania z uwagi na to, że zgłoszony znak towarowy pozbawiony jest charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 i tym samym podtrzymała decyzję eksperta z dnia 19 marca 2003 r.

- 7 W ramach oceny odróżniającego charakteru słownego oznaczenia CARGO PARTNER Izba Odwoławcza wskazała, że docelowy krąg odbiorców składa się z ogółu odbiorców anglojęzycznych.

- 8 Stwierdziła ona w istocie, że z uwagi na ich znaczenie w języku angielskim, pojęcia „cargo” i „partner” pozbawione są charakteru odróżniającego w odniesieniu do wykazu omawianych usług, obejmujących usługi transportu oraz usługi pochodne, takie jak pakowanie i składowanie towarów. Uznała ona, że angielskie wyrażenie „cargo partner” można przetłumaczyć na język niemiecki jako „Frachtpartner” lub „Transportpartner”, a jego składnia jest zgodna z regułami gramatycznymi języka angielskiego.

- 9 Izba Odwoławcza podkreśliła następnie, powołując się na stronę internetową, że oznaczenie CARGO PARTNER jest już używane do określania partnerów frachtowych. Dodała ona, że okoliczność, iż wyrażenie to nie zostało dotychczas ujęte w żadnym ze specjalistycznych słowników, nie ma znaczenia.
- 10 Izba Odwoławcza uznała, że żaden z dowodów nie pozwala na potwierdzenie, iż oznaczenie CARGO PARTNER postrzegane jako całość w odniesieniu do omawianych usług jest czymś więcej aniżeli sumą tworzących je elementów. Wywiodła ona z tego, że wspomniane oznaczenie pozbawione jest wymaganego dla celów rejestracji minimalnego stopnia charakteru odróżniającego, a w konsekwencji podlega odmowie rejestracji na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

Żądania stron

- 11 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- zmianę zaskarżonej decyzji polegającą na dopuszczeniu do rejestracji zgłoszonego oznaczenia;
  - tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy OHIM do ponownego rozpoznania;
  - w każdym przypadku, zwrot kosztów poniesionych przez skarżącą.

12 OHIM wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

W przedmiocie dopuszczalności

13 OHIM podnosi na wstępie trzy zarzuty niedopuszczalności, dwa dotyczące dopuszczalności skargi jako takiej i trzeci — dotyczący dopuszczalności pierwszego żądania skargi. Skarżąca utrzymuje natomiast, że skarga jest dopuszczalna.

W przedmiocie pierwszego zarzutu niedopuszczalności

Argumenty stron

14 OHIM powołuje się na niedopuszczalność skargi z uwagi na to, że skarżąca nie jest reprezentowana zgodnie z art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości. Przypomina on, że na podstawie tego przepisu inne strony niż instytucje i państwa członkowskie muszą być reprezentowane przez adwokatów lub radców prawnych posiadających uprawnienia do występowania przed sądami państwa członkowskiego. Zgodnie ze

skargą skarżąca jest reprezentowana przez spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością Gassauer-Fleissner Rechtsanwälte. Informacji tej towarzyszy w skardze nieczytelny podpis, z którego nie można wnioskować, że odnosi się on do nazwisk Gassauer lub Fleissner.

- 15 W odpowiedzi na skargę OHIM przyznał, że również osoba prawna może posiadać uprawnienia do wykonywania zawodu adwokata poprzez swoich wspólników uprawnionych do reprezentacji. Jednakże OHIM twierdzi, że w okolicznościach niniejszej sprawy reprezentacja strony przez osobę prawną nie jest zgodna z art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości. W trakcie rozprawy OHIM wskazał, że w postępowaniu przed Sądem strony muszą być reprezentowane przez osoby fizyczne, podczas gdy skarżąca jest reprezentowana przez osobę prawną.
- 16 OHIM utrzymuje ponadto, że akta sprawy nie zawierają żadnego wykazu wspólników uprawnionych do reprezentacji Gassauer-Fleissner Rechtsanwälte. Podnosi on, że nawet jeśli dokument potwierdza uprawnienia niejakiego Michaela Wolnera, to ani w przedłożonym przez skarżącą pełnomocnictwie, ani w samej skardze nie jest on wskazany jako pełnomocnik. Poza tym nie został przedstawiony żaden wyciąg z rejestru handlowego dotyczący Gassauer-Fleissner Rechtsanwälte.
- 17 OHIM wywodzi z tego, że w momencie wniesienia skargi uprawnienie adwokatów skarżącej do występowania przed sądami wspólnotowymi nie było ustalone, co stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych i skutkuje niedopuszczalnością niniejszej skargi.

Ocena Sądu

- 18 Jak wynika z art. 19 akapity trzeciej i czwartej statutu Trybunału Sprawiedliwości, stosowanego do postępowania przed Sądem na mocy art. 53 akapit pierwszy tego

statutu, jedynie adwokat lub radca prawny uprawniony do występowania przed sądami państwa członkowskiego lub innego państwa, które jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) może w postępowaniu przed Sądem skutecznie działać w imieniu innych stron niż państwa i instytucje [postanowienia Sądu z dnia 24 lutego 2000 r. w sprawie T-37/98 FTA i in. przeciwko Radzie, Rec. str. II-373, pkt 20 oraz z dnia 9 września 2004 r. w sprawie T-14/04 Alto de Casablanca przeciwko OHIM — Bodegas Chivite (VERAMONTE), Zb.Orz. str. II-3077, pkt 9].

- 19 Z art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości, również stosowanego do postępowania przed Sądem na mocy ww. art. 53, wynika, że skarga musi zawierać podpis osoby uprawnionej do reprezentacji skarżącej zgodnie z art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości (ww. postanowienie w sprawie FTA i in. przeciwko Radzie, pkt 21 i 22). Ponadto art. 43 § 1 akapit pierwszy regulaminu Sądu wymaga, aby oryginał każdego pisma procesowego był podpisany przez pełnomocnika albo adwokata lub radcę prawnego. W istocie ręczny podpis adwokata lub radcy prawnego albo pełnomocnika reprezentującego stronę na oryginale każdego pisma procesowego jest jedynym środkiem pozwalającym na zapewnienie, że odpowiedzialność za takie pismo spoczywa na osobie uprawnionej do reprezentacji strony przed sądami wspólnotowymi zgodnie z art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości (ww. postanowienie w sprawie FTA i in. przeciwko Radzie, pkt 23 i 26).
- 20 Jak to wynika z załączników do skargi, wiedeńska rada adwokacka zaświadczyła, że Gassauer-Fleissner Rechtsanwältte jest wpisana na listę spółek wykonujących zawód adwokata oraz że jest ona uprawniona, poprzez wspólników uprawnionych do reprezentacji, do wykonywania zawodu adwokata w Austrii i występowania przed wszystkimi sądami austriackimi.
- 21 Ponadto wbrew temu, co utrzymuje OHIM, w nagłówku skargi zamieszczony został wykaz wspólników Gassauer-Fleissner Rechtsanwältte, wśród których występuje nazwisko Michaela Wolnera. Jak wynika z akt sprawy, jest on wpisany na listę adwokatów w wiedeńskiej radzie adwokackiej.

- 22 Wynika z tego, że Gassauer-Fleissner Rechtsanwälte, w szczególności za pośrednictwem Michaela Wolnera, może wykonywać zawód adwokata i występować przed austriackimi sądami.
- 23 Poza tym w odpowiedzi na pytanie Sądu M. Wolner potwierdził, faksem otrzymanym przez Sąd w dniu 27 października 2004 r., że to jego podpis znajdował się na pismach złożonych przez skarżącą.
- 24 W tych okolicznościach pierwszy zarzut niedopuszczalności podniesiony przez OHIM należy oddalić.

W przedmiocie drugiego zarzutu niedopuszczalności

Argumenty stron

- 25 OHIM podkreśla, że skarga nie spełnia wymogów art. 44 regulaminu z uwagi na zwięzłość przedstawienia zarzutów powoływanych przez skarżącą, która ograniczyła się do sprzeciwienia się stwierdzeniom Izby Odwoławczej. OHIM przypomina, że zgodnie z orzecznictwem Sądu wskazanie naruszenia prawa nie jest wystarczające. W istocie takie twierdzenie należy poprzeć argumentami o charakterze prawnym lub faktycznym (wyroki Sądu z dnia 7 lipca 1994 r. w sprawie T-43/92 Dunlop Slazenger przeciwko Komisji, Rec. str. II-441, pkt 184 oraz z dnia 14 lipca 1994 r. w sprawie T-77/92 Parker Pen przeciwko Komisji, Rec. str. II-549, pkt 99 i 100). Ponadto podczas rozprawy OHIM podniósł, że skarżąca przedstawiła na poparcie niniejszej skargi te same argumenty, co powoływane w postępowaniu przed OHIM.

Ocena Sądu

- 26 Na podstawie art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 44 § 1 lit. c) regulaminu skarga powinna zawierać zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów, a wskazanie to musi być na tyle klarowne, aby umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi rozpatrzenie skargi. Dotyczy to również każdego z żądań, które należy pogrupować na zarzuty i argumenty pozwalające zarówno stronie pozwanej, jak i sędziemu na dokonanie na ich podstawie oceny ich zasadności (ww. wyrok w sprawie Dunlop Slazenger przeciwko Komisji, pkt 183).
- 27 Celem zapewnienia pewności prawa i dobrej administracji w wymiarze sprawiedliwości warunkiem koniecznym dopuszczalności skargi jest, by zasadnicze okoliczności faktyczne i prawne, na których jest oparta, ujęte były w treści samej skargi, przynajmniej w formie skróconej, ale w sposób spójny i zrozumiały (wyrok Sądu z dnia 18 września 1996 r. w sprawie T-387/94 Asia Motor France i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-961, pkt 106 oraz postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 1993 r. w sprawie T-56/92 Koelman przeciwko Komisji, Rec. str. II-1267, pkt 21).
- 28 W niniejszej sprawie skarga spełnia wymogi art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości, stosowanego do postępowania przed Sądem na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu, i art. 44 § 1 lit. c) regulaminu. Skarżąca kwestionuje w istocie stwierdzenie Izby Odwoławczej, jakoby słowne orzeczenie zgłoszone o rejestracji było pozbawione charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94. Nawet jeśli przedstawienie dowodów na poparcie skargi jest lakoniczne, to wystarcza ono Sądowi na rozpoznanie argumentów stanowiących prawną i faktyczną podstawę skargi.
- 29 Okoliczność całkowitego lub częściowego ponowienia argumentów przedstawionych już wcześniej w postępowaniu przed OHIM, zamiast zwykłego odesłania do

nich, nie może stanowić naruszenia art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 44 regulaminu. W istocie, skoro skarżąca kwestionuje dokonaną wykładnię lub stosowanie prawa wspólnotowego przez Izbę Odwoławczą, to kwestie prawne rozstrzygane przez tę ostatnią mogą zostać na nowo rozpatrzone w postępowaniu przed Sądem. Należy to do kontroli sądowej, której decyzje OHIM podlegają na podstawie art. 63 rozporządzenia nr 40/94, zgodnie z którym na decyzje izb odwoławczych przysługuje skarga, w szczególności z uwagi na naruszenie traktatu, wspomnianego rozporządzenia lub przepisu prawnego dotyczącego ich stosowania.

- 30 W konsekwencji drugi zarzut niedopuszczalności podniesiony przez OHIM należy oddalić.

W przedmiocie trzeciego zarzutu niedopuszczalności

Argumenty stron

- 31 OHIM twierdzi, że skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim skarżąca domaga się zmiany zaskarżonej decyzji celem rejestracji oznaczenia CARGO PARTNER jako znaku towarowego. Sąd bowiem nie może dopuścić do rejestracji zgłoszonego znaku towarowego. Po pierwsze, z art. 233 WE i art. 63 ust. 6 rozporządzenia nr 40/94, jak również z orzecznictwa wynika, że OHIM jest zobowiązany do podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do orzeczeń sądów wspólnotowych [wyrok Sądu z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie T-163/98 Procter & Gamble przeciwko OHIM (BABY-DRY), Rec. str. II-2383, pkt 53]. Po drugie, kolejnym etapem postępowania w sprawie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nie jest rejestracja zgłoszonego znaku towarowego, tylko publikacja zgłoszenia zgodnie z art. 40 rozporządzenia nr 40/94.

Ocena Sądu

- 32 Zgodnie z art. 63 ust. 6 rozporządzenia nr 40/94 OHIM jest zobowiązany do podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do orzeczenia sądu wspólnotowego. W konsekwencji Sąd nie może kierować do OHIM wiążących nakazów. Urząd ten jest bowiem zobowiązany do wyciągnięcia konsekwencji z sentencji i uzasadnienia wyroku Sądu, gdy ten uzna zarzuty skarżącej za zasadne. Żądanie mające na celu nakazanie przez Sąd dalszego prowadzenia postępowania w sprawie rejestracji jest zatem niedopuszczalne [wyroki Sądu z dnia 31 stycznia 2001 r. w sprawie T-331/99 Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld przeciwko OHIM (Giroform), Rec. str. II-433, pkt 33 oraz z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie T-34/00 Eurocool Logistik przeciwko OHIM (EUROCOOL), Rec. str. II-683, pkt 12].
- 33 Jednakże skarżąca w ramach drugiego żądania, wniesionego tytułem żądania ewentualnego, w którym wnosi o przekazanie sprawy OHIM do ponownego rozpoznania, domyślnie domaga się stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.
- 34 Ponadto jeżeli pomimo brzmienia żądań skargi wynika z niej wyraźnie, że skarżąca domaga się w istocie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, to skargę należy uznać za dopuszczalną (wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 1995 r. w sprawie T-169/94 PIA HiFi przeciwko Komisji, Rec. str. II-1735, pkt 17 oraz postanowienie Sądu z dnia 19 czerwca 1995 r. w sprawie T-107/94 Kik przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-1717, pkt 30 i 32).
- 35 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że mając wzgląd na argumentację przedstawioną przez skarżącą na poparcie swoich żądań, zmierzają one w rzeczywistości do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji. Skarżąca przedstawia bowiem w swej skardze argumenty mające na celu ustalenie niezgodności z prawem odmowy rejestracji słownego oznaczenia CARGO PARTNER.

- 36 W konsekwencji w zakresie, w jakim skargę należy interpretować w ten sposób, jest ona dopuszczalna.

Co do istoty sprawy

- 37 Skarżąca opiera skargę na dwóch zarzutach — pierwszy, oparty na naruszeniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 i drugi, na naruszeniu zasady niedyskryminacji.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94

Argumenty stron

- 38 Skarżąca przypomina, że zgodnie z wyrokiem Trybunału z dnia 20 września 2001 r. w sprawie C-383/99 P Procter & Gamble przeciwko OHIM, Rec. str. I-6251, wszystkie dostrzegalne w sformułowaniu słownego oznaczenia zgłoszonego do rejestracji odstępstwa od terminologii, używanej w języku potocznym przez daną kategorię konsumentów do oznaczania towarów lub usług, lub też ich podstawowych cech, mogą nadawać temu oznaczeniu charakter odróżniający pozwalający na jego rejestrację jako wspólnotowego znaku towarowego. Skarżąca dodaje, że w przypadku gdy kombinacja dwóch słów powoduje, przynajmniej w drodze skojarzenia lub aluzji, utworzenie kilku nowych znaczeń, to oznaczenie pozbawione jest jakiegokolwiek funkcji opisowej [wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2001 r. w sprawie T-193/99 Wrigley przeciwko OHIM (DOUBLEMINT), Rec. str. II-417]. Poza tym, jeżeli chodzi o kombinację słów tworzącą pewien margines dla sugestywnego skutku oznaczenia, to wystarcza ona, aby nadać temu oznaczeniu charakter odróżniający.

Skarżąca powołuje się w tym względzie na wyrok Sądu z dnia 5 kwietnia 2001 r. w sprawie T-87/00 Bank für Arbeit und Wirtschaft przeciwko OHIM (EASYBANK), Rec. str. II-1259.

- 39 Skarżąca przypomina również, że w przypadku gdy słowo może zostać łatwo i natychmiastowo zapamiętane przez docelowy krąg odbiorców, jest ono, jako całość, samoistnie zdolne do bycia odebrany przez tych odbiorców jako oznaczenie odróżniające. Nie jest konieczne, aby słowo wynikało z nadmiaru wyobraźni, było szczególnie oryginalne lub przykuwające wzrok. Znak towarowy opiera się wyłącznie na zdolności do indywidualizowania towarów lub usług na rynku w stosunku do towarów lub usług tego samego rodzaju oferowanych przez konkurentów (ww. wyrok w sprawie EUROCOOL).
- 40 Skarżąca podnosi, że w niniejszej sprawie nazwa „cargo partner” jest całkowicie niecodzienna, a zatem zdolna do indywidualizowania świadczonych przez nią usług. Twierdzenie to opiera ona głównie na trzech następujących argumentach: Po pierwsze, oznaczenie CARGO PARTNER nie jest najbardziej konwencjonalne dla opisanie omawianych usług, raczej można by je opisać poprzez „your partner for cargo” lub podobne wyrażenie. Już z tego względu omawiane oznaczenie jest postrzegane przez odbiorców jako indywidualizujące usługi świadczone przez skarżącą. Po drugie, kiedy słowo „partner” jest używane w odniesieniu do przedsiębiorstwa, odbiorcy oczekują użycia go w liczbie mnogiej. Ponadto, jak to również skarżąca potwierdziła podczas rozprawy, w niniejszej sprawie słowo „partner” nie określa sposobu organizacji przedsiębiorstwa, ale szczególny związek z klientami. Po trzecie, nazwa „cargo partner” występuje w firmie skarżącej i od lat jest zdolna odróżniać ją od konkurentów.
- 41 OHIM przypomina, że znak towarowy jest pozbawiony charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, jeżeli nie jest zdolny do charakteryzowania towarów lub usług według ich pochodzenia handlowego. Ma to zwykle miejsce, w przypadku gdy znak towarowy ogranicza się do charakteryzowania rodzaju towarów lub usług lub opisu ich cech.

42 OHIM podkreśla, że skarżąca nie podważyła stwierdzenia Izby Odwoławczej zawartego w pkt 19 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym oznaczenie CARGO PARTNER używane jest przez przedsiębiorstwa do określania ich handlowego partnera frachtowego. Zdaniem OHIM, twierdzenie to jest poparte w zaskarżonej decyzji odesłaniem do strony internetowej i może zostać potwierdzone innymi przykładami, takimi jak komunikat Air France, w którym określa się ona jako „cargo partner” dwóch wystaw Picassa w Indiach i komunikat Cargo Counts, spółki córki Lufthansy, zgodnie z którym jest ona nowym „cargo partnerem” lotniska we Frankfurcie.

43 Zdaniem OHIM, twierdzenie skarżącej, jakoby to nie słowo „partner” w liczbie pojedynczej, ale „partnerzy” w liczbie mnogiej było używane w obrocie, nie jest w żaden sposób dowiedzione i jest oczywiście błędne.

Ocena Sądu

44 Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 nie są rejestrowane „znaki towarowe, które pozbawione są jakiegokolwiek odróżniającego charakteru”. Ponadto art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 stanowi, iż „[u]stęp 1 stosuje się bez względu na fakt, że podstawy odmowy rejestracji istnieją tylko w części Wspólnoty”.

45 Z brzmienia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 wynika, że wystarcza minimum charakteru odróżniającego, aby podstawa odmowy rejestracji określona w tym przepisie nie znajdowała zastosowania (ww. wyrok w sprawie EUROCOOL, pkt 39).

- 46 Brak charakteru odróżniającego nie może wynikać jedynie z tego, że przedmiotowe oznaczenie nie jest szczególnie fantazyjne lub jest pozbawione elementu niecodziennego bądź uderzającego (ww. wyrok w sprawie EASYBANK, pkt 39).
- 47 Odróżniający charakter znaku towarowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 oznacza, że znak ten pozwala rozpoznać, że towar, dla którego wnosi się o rejestrację, pochodzi z jednego określonego przedsiębiorstwa, a zatem pozwala odróżnić go od towarów pochodzących z innych przedsiębiorstw i tym samym może pełnić podstawową funkcję znaku towarowego (wyrok Trybunału z dnia 21 października 2004 r. w sprawie C-64/02 P, Zb.Orz. str. II-10031, pkt 42 i powoływane orzecznictwo).
- 48 Odróżniający charakter znaku towarowego można oceniać jedynie, po pierwsze, w odniesieniu do towarów lub usług, dla których wnosi się o rejestrację, oraz, po drugie, w odniesieniu do sposobu postrzegania go przez właściwy krąg odbiorców [ww. wyrok Trybunału w sprawie OHIM przeciwko Erpo Möbelwerk, pkt 43, wyroki Sądu z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie T-122/01 Best Buy Concepts przeciwko OHIM (BEST BUY), Rec. str. II-2235, pkt 22, z dnia 3 grudnia 2003 r. w sprawie T-305/02 Nestlé Waters France przeciwko OHIM (Kształt butelki), Rec. str. II-5207, pkt 29, oraz z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie T-402/02 Storck przeciwko OHIM (Opakowanie cukierka), Zb.Orz. str. II-3849, pkt 48].
- 49 Aby ocenić zdolność oznaczenia słownego do posiadania charakteru odróżniającego, należy na nie spojrzeć z punktu widzenia konsumenta mówiącego językiem, w którym stworzono to oznaczenie (ww. wyrok w sprawie Procter & Gamble przeciwko OHIM, pkt 42).
- 50 W niniejszej sprawie należy wskazać, że z uwagi na to, iż omawiane usługi stanowią transport oraz pakowanie i składowanie towarów, docelowy krąg odbiorców składa się z ogółu odbiorców anglojęzycznych, jak to zresztą słusznie ustaliła Izba Odwoławcza w zaskarżonej decyzji.

- 51 Z punktu widzenia języka angielskiego oznaczenie CARGO PARTNER nie wykracza poza reguły gramatyczne tego języka i tym samym nie jest niecodzienne w swej strukturze.
- 52 Słowo „partner” używane jest w różnych kontekstach, między innymi w dziedzinie świadczenia usług dla opisanego pewnego związku lub partnerstwa i wywołania pozytywnych skojarzeń odnoszących się do zaufania i trwałości w tym względzie [wyrok Sądu z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-270/02 MLP Finanzdienstleistungen przeciwko OHIM (bestpartner), Zb.Orz. str. II-2837, pkt 23].
- 53 Pojęcie „cargo” wskazuje na to, że omawianymi usługami są fracht oraz pakowanie i składowanie towarów.
- 54 Należy zatem stwierdzić, że pojęcia „cargo” i „partner” są słowami ogólnymi, które w rezultacie nie są zdolne do wyróżniania usług skarżącej spośród usług innych przedsiębiorstw.
- 55 W odniesieniu do znaków złożonych ze słów, takich jak będący przedmiotem niniejszego sporu, brak charakteru odróżniającego należy ustalić nie tylko w stosunku do każdego z pojęć rozpatrywanego odrębnie, ale również dla tworzonej przez nie całości. W istocie każda odrębność dostrzegalna w sformułowaniu zgłoszonego do rejestracji oznaczenia względem terminologii używanej w języku potocznym przez daną kategorię konsumentów do oznaczania towarów lub usług, tudzież ich podstawowych cech może nadać temu oznaczeniu charakter odróżniający, pozwalający na zarejestrowanie go jako znaku towarowego (ww. wyrok w sprawie Procter & Gamble przeciwko OHIM, pkt 40).

- 56 W niniejszym przypadku brakuje dowodów wskazujących na to, że angielskie wyrażenie „cargo partner” ma dodatkowe znaczenie poza partnerem oferującym usługi transportu, pakowania i składowania towaru. Jeżeli chodzi o tworzące je pojęcia, oznaczenie CARGO PARTNER nie wykazuje żadnej dodatkowej cechy pozwalającej na uznanie tego oznaczenia jako całości za zdolne, w odczuciu właściwego kręgu odbiorców, do odróżniania usług skarżącej od usług innych przedsiębiorstw.
- 57 Prawdą jest, że skarżąca posiada siedzibę w Austrii, a zatem w kraju niemieckojęzycznym. Jednakże, skoro dla odmowy rejestracji znaku towarowego wystarcza, aby podstawy odmowy rejestracji istniały w części Wspólnoty, to należy stwierdzić, że w przypadku ustalenia, iż podstawa odmowy rejestracji istnieje w jej anglojęzycznej części, ewentualne zaistnienie takiej podstawy również w innych częściach Wspólnoty pozostaje bez znaczenia w sprawie (ww. wyrok w sprawie bestpartner, pkt 21).
- 58 Poza tym tytułem uzupełnienia należy wskazać, że oba słowa, „cargo” i „partner”, mogą być również używane w języku niemieckim zasadniczo w tym samym znaczeniu co w języku angielskim.
- 59 Wynika z tego, że oznaczenie CARGO PARTNER jest z punktu widzenia właściwego kręgu odbiorców pozbawione charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w odniesieniu do usług transportu oraz pakowania i składowania towarów.

- 60 Podniesiona przez skarżącą okoliczność, że nazwa CARGO PARTNER występuje w jej firmie, nie może podważyć dokonanej powyżej oceny.
- 61 Z powyższych rozważań wynika, że zarzut oparty na naruszeniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 nie może zostać uwzględniony.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu zasady niedyskryminacji

Argumenty stron

- 62 W drugim zarzucie skarżąca podnosi w istocie, że Izba Odwoławcza, stosując w odniesieniu do jej wniosku o rejestrację znacznie surowsze kryterium niż w przypadku innych zgłaszających, nie uwzględniła praktyki decyzyjnej OHIM i naruszyła w ten sposób zasadę niedyskryminacji. W tym względzie wskazała ona rejestrację oznaczeń Finishing Partner, Partner Marketing, Partner Store, YOUR CULINARY PARTNER, INHOUSE-OUTSOURCING, TRANSEUROPA, alltravel, MEGATOURS, Data Intelligence Group w charakterze znaków towarowych. Zdaniem skarżącej, znaki te, a w szczególności Finishing Partner, nie różnią się od oznaczenia CARGO PARTNER. Tak więc praktyka OHIM w zakresie rejestracji przemawia na korzyść rejestracji oznaczenia CARGO PARTNER w charakterze wspólnotowego znaku towarowego.
- 63 W trakcie rozprawy skarżąca zwróciła uwagę, że niniejszy przypadek różni się od sprawy bestpartner, w której wydano ww. wyrok, pod trzema względami. Po pierwsze, w tamtej sprawie docelowym kręgiem odbiorców byli specjaliści, natomiast w niniejszej sprawie docelowy krąg odbiorców składa się z przeciętnych kon-

sumentów. Po drugie, best partner stanowi slogan w większym stopniu niż CARGO PARTNER. Po trzecie, o ile słowo „best” jest wskazówką jakości danego przedsiębiorstwa, to nie jest nią słowo „cargo”.

- 64 OHIM uważa, że strony postępowania mogą słusznie oczekiwać od niego, iż porównywalny stan faktyczny prowadzi do wydania porównywalnych decyzji. Jednakże stwierdza on, że oczekiwanie to należy odróżnić od zagadnienia, czy strony postępowania mogą skutecznie powoływać się na wyniki równoległych postępowań, w przypadku gdy ekspert OHIM i Izba Odwoławcza, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, dochodzą w innym przypadku do wniosków, które różnią się przynajmniej w części od pierwszej decyzji.
- 65 Zdaniem OHIM, skarżąca w żaden sposób nie wyjaśnia, w jakim zakresie powoływane przez nią wcześniejsze decyzje OHIM są porównywalne z okolicznościami niniejszej sprawy.
- 66 Ponadto OHIM wskazuje, że zakładając nawet, iż faktycznie chodzi tutaj o porównywalne przypadki, to wcześniejsze decyzje nie wywołują wiążących skutków prawnych. W tym względzie powołuje się on na wyrok Sądu z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie T-106/00 Streamserve przeciwko OHIM (STREAM-SERVE), Rec. str. II-723, pkt 66, zgodnie z którym zgodność z prawem decyzji izb odwoławczych należy oceniać wyłącznie na podstawie rozporządzenia nr 40/94, zgodnie z wykładnią dokonaną przez sąd wspólnotowy, a nie na podstawie ich wcześniejszej praktyki decyzyjnej.
- 67 OHIM wywodzi z tego, że jeżeli wcześniejsze decyzje są niezgodne z prawem, to nie mogą one w żaden sposób uzasadniać nowej decyzji niezgodnej z prawem. Natomiast, jeżeli są one zgodne z prawem i faktycznie dotyczą porównywalnych

z rozpatrzonym w zaskarżonej decyzji przypadków, to ich niezgodność z prawem można stwierdzić jedynie z uwagi na błędne zastosowanie rozporządzenia nr 40/94, a nie z uwagi na naruszenie zasady niedyskryminacji.

Ocena Sądu

- 68 Wystarczy przypomnieć, że nawet jeśli występujące we wcześniejszej decyzji podstawy faktyczne i prawne mogą stanowić argumenty na poparcie zarzutu opartego na naruszeniu jednego z przepisów rozporządzenia nr 40/94, to wynika z tego jedynie, że zgodność z prawem decyzji izb odwoławczych należy oceniać wyłącznie na podstawie tego rozporządzenia, zgodnie z wykładnią dokonaną przez sąd wspólnotowy, a nie na podstawie ich wcześniejszej praktyki decyzyjnej (ww. wyrok w sprawie STREAMSERVE, pkt 66 i 69).
- 69 Istnieją bowiem dwie hipotezy. Jeżeli, uznając we wcześniejszej sprawie zdolność rejestracyjną oznaczenia jako wspólnotowego znaku towarowego, Izba Odwoławcza dokonała prawidłowego zastosowania właściwych przepisów rozporządzenia nr 40/94, a w późniejszej sprawie, porównywalnej z wcześniejszą, Izba Odwoławcza wydała odmienną decyzję, to sąd wspólnotowy stwierdza nieważność tej ostatniej decyzji z uwagi na naruszenie właściwych przepisów rozporządzenia nr 40/94. W ramach tej pierwszej hipotezy zarzut oparty na naruszeniu zasady niedyskryminacji nie ma zatem znaczenia w sprawie (ww. wyrok w sprawie STREAMSERVE, pkt 67).
- 70 Natomiast gdy uznając we wcześniejszej sprawie zdolność rejestracyjną oznaczenia jako wspólnotowego znaku towarowego, Izba Odwoławcza naruszyła prawo i w późniejszej sprawie wydała ona decyzję odmienną, to na poparcie żądania o stwierdzenie nieważności tej ostatniej decyzji nie można skutecznie powołać się na

pierwszą decyzję. W istocie z orzecznictwa Trybunału wynika, że w ramach rozpatrywania zagadnienia zgodności z prawem nie można powoływać się na zasadę równości traktowania (wyrok Trybunału z dnia 13 lipca 1972 r. w sprawach połączonych od 55/71 do 76/71, 86/71, 87/71 i 95/71 Besnard i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 543, pkt 39 oraz wyrok Sądu z dnia 28 września 1993 r. w sprawie T-90/92 Magdalena Fernández przeciwko Komisji, Rec. str. II-971, pkt 38) i nikt nie może powoływać się na swoją korzyść na błąd popełniony na korzyść innej osoby (wyrok Trybunału z dnia 9 października 1984 r. w sprawie 188/83 Witte przeciwko Parlamentowi, Rec. str. 3465, pkt 15 oraz wyrok Sądu z dnia 22 lutego 2000 r. w sprawie T-22/99 Rose przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-27 i II-115, pkt 39). W konsekwencji w ramach tej drugiej hipotezy zarzut oparty na naruszeniu zasady niedyskryminacji również nie ma znaczenia w sprawie (ww. wyrok w sprawie STREAMSERVE, pkt 67).

71 Wynika z tego, że zarzut dotyczący utrzymywanego naruszenia praktyki decyzyjnej OHIM nie ma znaczenia w sprawie.

72 Z powyższych rozważań wynika, że z uwagi na to, iż żaden z podniesionych zarzutów nie może zostać uwzględniony, niniejszą skargę, mającą na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, należy oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie kosztów

73 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ OHIM wniósł o obciążenie skarżącej kosztami postępowania, a skarżąca przegrała niniejszą sprawę, należy obciążyć ją kosztami poniesionymi przez OHIM.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Strona skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Cooke

García-Valdecasas

Trstenjak

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 27 września 2005 r.

Sekretarz

Prezes

H. Jung

J.D. Cooke